

[KREDENT *sb m*

D pl kr(e)d(e)nt(o)m.

Sł stp, Cn, Linde brak.

Wierzący komuś, mający do kogoś zaufanie; zwolennik, stronnik (z lat. credens, credentis) : gdy widzieli [ministrowie zborowi] iáko im to Kazánie moie zá żywe zábiło/ y oczy ich kredentom áby prawdę poználi otwárzác poczynáło. GrodzCzyś I X2.

Synonim: zwolennik.

MB